

**De
legende
van
Juriaan**

Vincent C M Zandvliet

© Tekst en layout: Vincent C M Zandvliet
ISBN: 9789402105384
December 2021

Inhoudsopgave:

- Blz. 7 - Hoofdstuk 1 - Juro
- Blz. 15 - Hoofdstuk 2 - Katena
- Blz. 23 - Hoofdstuk 3 - Op weg naar Jessimat
- Blz. 35 - Hoofdstuk 4 - Mevrouw Tenkel
- Blz. 39 - Hoofdstuk 5 - De treinreis naar Valkanen
- Blz. 49 - Hoofdstuk 6 - Kuraka, de kostschool
- Blz. 55 - Hoofdstuk 7 - Gant, de visserzoon
- Blz. 65 - Hoofdstuk 8 - Eet smakelijk!
- Blz. 71 - Hoofdstuk 9 - Wirrias van 3-V
- Blz. 81 - Hoofdstuk 10 - Leonike, dochter van Wirrias
- Blz. 87 - Hoofdstuk 11- Gevaar op het Plateau
- Blz. 97 - Hoofdstuk 12 - Snelle Jasper
- Blz. 105 - Hoofdstuk 13 - De ruimte (1)
- Blz. 107 - Hoofdstuk 14 - Katena's redding
- Blz. 119 - Hoofdstuk 15 - Margot
- Blz. 125 - Hoofdstuk 16 - Generaal Grigor
- Blz. 133 - Hoofdstuk 17 - Sergant Minox
- Blz. 145 - Hoofdstuk 18 - De Legende van Juriaan
- Blz. 153 - Hoofdstuk 19 - De ruimte (2)
- Blz. 155 - Hoofdstuk 20 - Vlaggeschip De Vergruizer
- Blz. 165 - Hoofdstuk 21 - Juro en Leonike
- Blz. 179 - Hoofdstuk 22 - De beer
- Blz. 187 - Hoofdstuk 23 - Levkas op jacht
- Blz. 203 - Hoofdstuk 24 - Hopeloos gevangen?
- Blz. 219 - Hoofdstuk 25 - De eindstrijd

Vincent C M Zandvliet
Ermelo, december 2021

Hoofdstuk 1 - Juro

"Zeg, eh ... komt er nog wat van, of hoe zit het?", klonk een barse stem.

Juro, een jongen van een jaar of twaalf, schrok op uit zijn gedachten.

"Sorry.", zei hij, gevolgd door een nauwelijks verstaanbaar gemompel.

De oude boer zuchtte diep en reikte de jongen een mand met aardappelen aan.

Zuchtend en steunend klom Juro de steile ladder op, en zette de mand op de bovenste plank van de houten stellage. "Nog een stuk of vijftien.", zei de oude man, meer tegen zichzelf dan tegen Juro. Langer dan nodig treuzelde Juro met de mand. Een ongeduldige zucht van beneden spoorde hem aan weer omlaag te komen.

Een half uur later stonden alle tweeëndertig manden keurig netjes op de bovenste twee planken in de schuur. Juro vond het een nogal rare gedachte om manden met aardappelen zo hoog boven de grond te bewaren. Misschien dacht de boer, dat op die manier niemand zijn aardappelen zou stelen, of iets dergelijks. Nou ja, dat was dan zijn probleem. Zolang Juro zijn geld maar kreeg, vond hij alles best.

Terwijl de oude boer naar binnen ging om zijn beloning voor het werk te halen, bleef Juro een beetje rondhangen op het erf. De boerderij was oud en vervallen, net zoals de meeste boerderijen in de streek waar hij woonde. De laatste vijf jaar waren de oogsten mager geweest, en daardoor ook de boterhammen. Maar niet alleen ging het slecht in de streek Kaligrón, in heel het hertogdom Sular hadden de mensen te lijden onder de nog steeds toenemende armoede. Ontevreden stemmen wezen weleens op de legendarische rijkdom van de hertogen van Sular, maar ze kregen, in het

algemeen, weinig bijval. Juro bleef even staan, en keek om zich heen. De provincie Kaligron lag in een enorme ronde vallei van wel vijftig kilometer doorsnee. De vallei, die de vorm had van een reusachtig hoefijzer, werd grotendeels omringd door de hoogvlakte van Gilissi, waar in vroegere tijden de wilde heksen geheerst zouden hebben. Dat werd tenminste beweerd en het was nog steeds zo, dat de meeste reizigers het gebied liever meden. Aan alle kanten - behalve in het zuiden - rezen in de verte de steile bergwanden op als donkere, ondoordringbare muren. Achter de boerderij, lag in het zuiden de stad Jessimat. Het was weliswaar de grootste stad van de provincie, maar in feite was het een onbetekend plattelandsstadje van niet meer dan duizend inwoners. De enige snelle verbinding met de rest van het hertogdom, bestond uit een gammele spoorlijn, waarop enkele malen per week een even gammele locomotief een min of meer regelmatige dienst onderhield tussen Jessimat en Bridoor, de hoofdstad van Sular.

Juro was heel vroeger weleens in Bridoor geweest. Dat was in de tijd geweest toen zijn ouders nog leefden. Het enige wat hij zich van dat bezoek nog herinnerde, was de drukte. Overal om hem heen waren toen mensen geweest. Hij had het eng en spannend tegelijk gevonden. Maar dat was nu allemaal verleden tijd. Nu had hij andere zorgen aan zijn hoofd. Nu moest hij er elke dag op uit om zijn kostje bij elkaar te scharrelen. De oude Jafat -zijn pleegvader - was nauwelijks meer in staat voor hem te zorgen. Door zijn ziekte was hij eigenlijk tenauwernood in staat voor zichzelf te zorgen. De meeste tijd lag hij in bed onder de dunne versleten dekens. Als Juro niet elke dag op pad ging om wat geld bij elkaar te verdienen, zou er waarschijnlijk maar weinig eten op tafel verschijnen.

Terwijl Juro van de rust en de laagstaande zon stond te genieten, hoorde hij voetstappen achter zich. Hij draaide zich om en zag de oude boer aankomen. Hij

overhandigde Juro een papieren zak: "Hier heb je wat te eten voor jou en Jafat."

Vervolgens stopte hij Juro twee metalen muntstukken in de hand:

"Misschien heb ik volgende week weer een klusje."

Juro keek de oude boer dankbaar aan. "Ik zal er aan denken.", zei hij, "Bedankt."

"Doe je die oude Jafat de groeten van me?"

"Doe ik.", zei Juro en hij liep in de richting van de weg.

Bij het hek draaide hij zich om, en zwaaide naar de boer, maar die had zich al omgedraaid. Juro haalde onverschillig zijn schouders op en liep de zanderige weg af. Voor vandaag was er in ieder geval weer eten op tafel. Na een minuut of twintig kwam hij in de buurt van het huisje, waar hij woonde samen met de oude Jafat. Hij woonde er alweer bijna vijf jaar, vanaf de trieste dag dat zijn beide ouders en zijn jongere zusje bij een ongeluk om het leven gekomen waren. Juro was toen nog pas zeven jaar oud, maar de herinneringen aan die dag stonden hem nog haarscherp voor de geest.

Hij had die dag bij een vriendje gespeeld, en was daarom niet thuis geweest toen het ongeluk gebeurde. Wat er precies gebeurd was wist eigenlijk niemand, maar de zijmuur van het huis was ingestort. De lichamen van zijn vader, zijn moeder en zijn zusje werden later onder de puinhopen gevonden. Toen Juro een paar uur later naar huis kwam, werd hij opgewacht door de bureu. Ze lieten de kleine jongen niet door, maar namen hem mee hun eigen huis binnen. Tussen de mensen door zag Juro het half ingestorte huis. Hij wilde erheen, maar de volwassenen lieten hem niet gaan.

Twee dagen later was de begrafenis geweest, maar daar herinnerde hij zich nauwelijks meer wat van. Donker en verdrietig was het geweest; meer informatie leek zijn geheugen hierover niet los te willen laten. De weken en maanden na het ongeluk, was hij van het ene huis naar het andere gegaan. Nergens was een vast plekje; niemand wilde een weeskind in huis opnemen. Uiteindelijk was de oude Jafat bereid geweest Juro als

pleegkind en als hulpje te accepteren. En daar woonde hij nu alweer bijna vijf jaar.

Juro liep het korte straatje in; er stonden maar dertien huizen, zes aan de rechterkant en zeven aan de linkerkant. De eenvoudige woning van Jafat was het derde huis rechts. Het was een houten gebouwtje van twee verdiepingen, met twee slaapkamers, een zolder, een keuken en een tegen het huis aangebouwd schuurtje. De achterdeur stond altijd open, dus Juro liep naar de achterkant van het huis. Hij opende de krakende keukendeur en ging naar binnen.

"Ik ben er.", riep hij in de richting van Jafats slaapkamer. Zoals hij verwachtte, kwam er geen antwoord. Zachtjes liep hij in de richting van de slaapkamer. Hij deed de deur zo voorzichtig mogelijk open, en keek om het hoekje. De kamer was halfdonker door de neerhangende gordijnen. Juro keek in de richting van het bed. Duidelijk hoorde hij het onregelmatig raspende geluid van Jafats ademhaling. Hij maakte zich zorgen; elke dag leek Jafat zwakker en zieker te worden. Zijn ademhaling ging met de dag moeizamer. Eigenlijk zou er een dokter moeten komen, maar daar hadden ze geen geld voor. Een bezoek aan een dokter in Jessimat zou al bijna een half maandsalaris kosten, als je het vervoer daarheen meetelde.

"Jafat!", fluisterde Juro, "Gaat het?"

De gestalte op het bed reageerde nauwelijks. Juro liep wat dichterbij het bed toe. Hij knielde neer en raakte Jafats schouder zachtjes aan.

"Jafat, wil je wat eten?"

De oude man draaide zich moeizaam om en keek Juro met een glimlach aan.

"Hallo jongen. Heb je hard gewerkt?"

Zijn stem klonk zwak en onzeker. Het kostte hem zichtbaar moeite te praten.

"Je moet de groeten hebben van de boer. Hij heeft wat eieren meegegeven en een kool. Zal ik het voor je klaarmaken?"

"Doe maar jongen. Ik blijf nog even liggen. Roep me maar als het klaar is."

"Oké."

Juro stond op en ging de slaapkamer weer uit. In de keuken vulde hij een pan met water. Hij deed de eieren erin, en zette de pan op het vuur. Terwijl hij de kool in stukken sneed, bleef hij doorpiekeren over Jafat. Hij was er niet gerust op, maar wat kon hij doen? Wat kon een jongen van twaalf jaar doen in die omstandigheden?

Na een klein half uurtje stond er een eenvoudige maaltijd op tafel, die bestond uit koolsoep, vier eieren en wat oud brood. Juro liep naar de slaapkamer van Jafat, en maakte de oude man weer wakker. Jafat kreeg daarbij zo'n hoestaanval, dat bij Juro de rillingen over de rug liepen. Uiteindelijk kwam Jafat met moeite uit zijn bed, maar toen hij even probeerde rechtop te zitten, moest hij snel steun zoeken bij het tafeltje naast het bed. "Blijf maar in bed.", overreedde Juro de oude man, "Ik breng het eten wel."

Jafat protesteerde even voor de vorm, maar liet zich vervolgens weer dankbaar terugvallen in bed.

Juro haalde in de keuken een dienblad en zette daar het eten op. Daarna bracht hij de schamele maaltijd naar Jafats slaapkamer, waar hij het op tafel zette. De oude man lag stil onder de dekens. Hij sliep weer en ademde onregelmatig. Juro aarzelde; misschien kon hij Jafat beter laten slapen. Zo zachtjes mogelijk haalde hij een stoel uit de keuken, en zette die naast het bed en de tafel neer. Op die manier kon hij iets eten, en tegelijkertijd Jafat een beetje in de gaten houden. In de verte sloeg de torenklok negen keer. Het begon buiten en in de kamer donker te worden. Jafat lag nog steeds in bed. Juro zat op een stoel naast hem. Op de tafel naast het bed stond een dienblad. Daarop stonden een schaal met twee eieren en een stuk brood, en een pan koude koolsoep. Op het houten tafelblad lagen eierschilfertjes en broodkruimels. Opeens schrok de jongen op. Even keek hij verschrikt om zich heen. Toen leek hij zich te

herinneren waar hij was. Blijkbaar was hij een moment in slaap gevallen. Met nog slaperige ogen keek hij naar de liggende gestalte naast hem. Jafat lag rustig, te rustig. Opeens kreeg Juro een angstig voor gevoel.

"Jafat!", fluisterde hij, en hij tikte zijn pleegvader aarzelend op de schouder.

De oude man reageerde niet. Juro voelde een paniek in zich opkomen, en schudde de liggende man heen en weer:

"Jafat!"

Toen er nog steeds geen enkele reactie kwam, werd de jongen overvallen door een hevige paniek. Hij rende naar buiten, de straat op. Voor het huis van de burens bleef hij staan. Er brandde licht achter de gordijnen. Hij rende naar de voordeur, en bonsde erop:

"Doe open! Help alsjeblieft!"

Gordijnen werden op een kiertje geschoven. Er kwam iemand naar de voordeur.

"Doe open. Schiet toch op!"

Langzaam ging de deur open. Door de smalle opening zag Juro de buurman staan.

"Jafat!", riep hij uit, "Er is iets met Jafat."

De buurman deed de smalle deur verder open, toen hij zag dat het Juro was.

"Rustig jongen! Wat zei je precies?"

"Jafat is ziek! Hij gaat dood!", riep Juro in paniek.

Intussen was ook de buurvrouw in de smalle deuropening verschenen. Ze was een verstandige praktische vrouw, en ze begreep direct wat er aan de hand was.

"Ga jij eens bij Jafat kijken.", zei ze tegen haar man.

Ze pakte Juro bij de arm en trok hem mee naar binnen.

"Ga jij nou even rustig zitten, dan schenk ik een kop thee in."

Voordat Juro het goed en wel in de gaten had, zat hij op de bank met een kop hete thee in zijn handen. Nog even probeerde hij zich groot te houden, maar het leek wel of er iets in hem brak. Alle emoties en opgekropte spanning van de afgelopen tijd kwamen naar buiten in

een hevige huilbui. Voor het eerst sinds het verlies van zijn ouders en zijn zusje, hoefde Juro zich niet groter voor te doen, en hilde hij als een klein kind.

Van de daaropvolgende dagen wist hij zich achteraf nog maar weinig te herinneren. Het leek erop, alsof de gebeurtenissen in een dikke mist aan hem voorbij trokken. Hij ging niet meer terug naar het huisje van Jafat. De buurvrouw had nog diezelfde avond een bed voor hem klaargemaakt. Twee dagen later was de begrafenis van Jafat. Juro was erbij, meer kon je het niet noemen. Hij besepte nauwelijks, dat hij weer alleen op de wereld stond, en dat zijn pleegvader Jafat er niet meer was. Nog diezelfde week werd het huisje van Jafat verkocht. De burens regelden alle zakelijke zorgen. Juro liet alles over zich heen komen, alsof hij in een droom leefde.

Hoe nu verder? Hij wist het niet, en het interesseerde hem op dit moment eigenlijk weinig.

Hoofdstuk 2 - Katena

De late herfstzon wierp lange schaduwen op het roodkleurige tapijt. De balkondeuren stonden open, en van buiten drongen allerlei geluiden de kamer binnen. In de verte sloeg de torenklok van Bridoor vijf keer. Vanuit de richting van het marktplein waren vage stemmen hoorbaar; soms werd er onverstaanbaar geschreeuwd. Meestal klonk er geroezemoes van mensen, afgewisseld door het blaten van geiten of het mekkeren van een schaap. Ergens ver weg -in de noordelijke richting van de zeehaven- blies een scheepstoeter langdurig en eentonig. Een doodgewone dag in Bridoor.

Katena zat aan een bureau in haar slaapkamer en verveelde zich. Op zich was dat niets bijzonders, want ze verveelde zich wel vaker. Niet dat daar enige reden voor was; ze had tenslotte alles waarmee een meisje van dertien normaal gesproken volmaakt tevreden zou zijn. Maar toch verveelde Katena zich. Bovendien had ze de smoor in. Ze was boos op haar moeder, die haar altijd weer vertelde wat ze wel en niet mocht doen. En ze was ook kwaad op haar vader, die altijd maar bezig was met de firma, en nooit eens tijd had voor haar. Nu ze er goed over nadacht, was ze eigenlijk ook boos op het kamermeisje, de kok, de juffrouw die haar les gaf, het hulpje in de keuken en de stalknecht. Nou ja, de stalknecht dan misschien niet; die was wel aardig. Maar op de rest was ze spinnijdig.

Ze keek naar het boek, dat voor haar op het bureau lag. Drie bladzijden moest ze leren met allerlei zinloze kennis. Wat heb je er nou aan om te weten, dat een of andere baron van Sular ooit de Orde van de Vergulde Spijker heeft bedacht. Had die man soms niets beters te doen. Hij was toch zeker geen timmerman, of wel soms? Ze sloeg met haar hand keihard op het boek.

"Au! Stomme les!"

Nog bozer dan eerst bleef ze voor zich uitstaren. Volgens haar lerares, was deze kennis onontbeerlijk voor een jongedame. Wat een flauwekul! Katena wist niet eens wat dat woord betekende, en ze was ook zeker niet van plan het aan wie dan ook te vragen. Daar kwam nogeens bij, dat ze helemaal geen jongedame wilde zijn. Soms zou ze van alles willen zijn, zolang het maar geen jongedame was. Opeens moest ze aan Maynar denken; het bruine paard dat ze vorig jaar van haar vader had gekregen. Ze had haar vandaag nog niet gezien. Hoe laat zou het trouwens zijn? Zojuist had ze de torenklok nog horen slaan, maar met geen mogelijkheid kon ze zich herinneren hoe laat het toen was. Meestal kreeg Maynar rond een uur of zes vers water en haver, en daar wilde ze altijd bij zijn. Katena keek nog eens naar het geschiedenisboek. Wat een zinloze verspilling van tijd! Zou het niet veel nuttiger zijn om de stalknecht te gaan helpen bij het verzorgen van Maynar? Hoe langer ze er over nadacht, des te meer raakte ze ervan overtuigd, dat ze hier haar tijd aan het verspillen was. Ze nam een besluit en stond op van haar stoel. Langzaam liep ze naar de deur van de slaapkamer. Ze bleef even staan en luisterde naar de geluiden die uit het huis kwamen. Haar moeder had haar gezegd, dat ze pas weer beneden kon komen als ze haar les kende. Ze moest dus proberen onopgemerkt bij de stal te komen. Als haar moeder haar zou betrappen, zou Katena zeker op haar kop krijgen. Pas toen ze niemand op de gang hoorde, deed ze de deur heel voorzichtig open. Voor de zekerheid bleef ze in de deuropening staan, totdat ze ervan overtuigd was dat de gang leeg was. Een verdieping lager hoorde ze wel wat gerommel in de keuken, maar dat was te ver weg om zich echt zorgen over te maken.

Snel en stil -als een roofdier op jacht- liep ze door de lange gang. Halverwege de gang kwam ze langs het balkon, dat uitkeek over de brede ontvangsthal. Hier moest ze extra voorzichtig zijn, omdat een aantal kamers en gangen op die hal uitkwamen. Opeens hoorde ze beneden een deur opengaan; er klonken stemmen

vlakbij! Het was haar moeder, in een diep gesprek verwickeld met een of andere saaie vriendin. Katena moest uit zicht zijn, voordat haar moeder haar zou zien! Nog net op tijd deed ze een stap terug achter de gangmuur. Ze hoopte maar, dat ze vanuit de hal niet zichtbaar zou zijn. Beneden in de hal deed haar moeder de voordeur open, en liet haar gast uit. Nog even bleven ze staan praten in het portiek. Daarna deed haar moeder de buitendeur weer dicht, en liep ze terug naar de woonkamer. Muisstil bleef Katena met ingehouden adem staan wachten, totdat de hal er weer verlaten bij lag. En zelfs toen bleef ze nog minutenlang bewegingloos staan wachten. Het leek wel of ze zichzelf eerst moed in moest praten, voordat ze weer verder durfde te gaan. Eerst verscheen haar neus, maar daarmee kon ze niets zien. Al gauw volgde haar blonde haar en daarna de rest van haar gezicht. Haar blauwe ogen keken schichtig in het rond. Gerustgesteld door wat ze zag, kwam nu ook de rest van haar lichaam vanachter de gangmuur tevoorschijn. Zo snel en zo zachtjes als ze kon, sloop Katena langs het balkon. Aan het einde daarvan ging ze de trap af. Binnen drie tellen stond ze beneden in de hal. Ze liep haastig de gang in, om maar zo ver weg als mogelijk van de woonkamerdeur te zijn. Het was maar goed dat haar voetstappen gedempt werden door het dikke tapijt, wat op de twaalf meter lange stenen gangvloer lag. Voor haar gevoel had een kudde op hol geslagen olifanten nauwelijks meer lawaai kunnen maken dan zij deed. Aan het einde van de gang deed ze zo snel mogelijk de deur naar de voorraadkamer open, en schoot naar binnen. In één beweging stapte ze over de drempel, draaide zich om en sloot de deur. Hijgend bleef ze even staan, tegen de muur aangeleund. Nergens klonken verontruste geluiden; niemand riep haar naam. Tot zover ging alles nog goed. Het laatste stuk was gemakkelijk. Ze stond nu in een kamer, waar tegen de wanden allerlei houten stellingen met planken stonden. Daarop lagen de meest uiteenlopende levensmiddelen: kartonnen dozen met

rijst en meel, glazen potten met ingemaakte peulvruchten, ronde kazen van minstens tien kilo zwaar, flesjes en potjes met kruiden. Aan het plafond hingen aan haken dikke worsten, zware hammen en strengen met uien en knoflook. Aan de andere kant van de kamer -tussen de schoonmaakmiddelen en het manshoge wijnrek- was een stevige, met ijzerbeslagen deur. Dat was de deur naar de tuin, en naar de stallen. Katena liep erheen en duwde de deurklink omlaag. Ze duwde tegen de zware deur, die krakend openging. Even luisterde ze. Niets verdachts te horen. Ze duwde de deur verder open en liep de tuin in. De stallen lagen tegenover de deur van de voorraadkamer, waar Katena net uitkwam. De staldeuren stonden op een kier. Een olielamp aan een haak in het plafond verspreidde een flakkerend licht, waardoor er bewegende schaduwen op de muur dansten. Nog even keek Katena om zich heen. Die laatste tien meter zouden ook nog wel lukken. Succes verzekerd!

"Dag.", zei Katena toen ze de stalknecht zag, "Heeft Maynar al wat te eten gehad?"

"Oh hallo.", keek de stalknecht op van zijn werk. Hij zette de bezem tegen de muur en haalde maatbeker van de plank.

"Ik zal het meteen even doen. Of doe je het liever zelf? Dan doe ik de andere paarden wel."

"Als jij haar vers water geeft," stelde Katena voor, "dan vul ik haar bak wel met haver. Dan doen we daarna samen de andere paarden."

Een tijdje waren ze beiden zwijgend aan het werk. Behalve Maynar stonden er nog drie paarden in de stallen, die elk vers water en haver moesten krijgen, en daarnaast ook nog geborsteld moesten worden. Natuurlijk was het zo, dat de stalknecht het meeste werk al eerder gedaan had, maar toch vond Katena dat met name Maynar nog even extra geroskamd moest worden. Even later stonden ze samen bij de stal van Maynar. Katena aaide haar lievelingspaard over de

manen. Ze gebruikte de borstel om Maynars vacht nog glanzender te krijgen.

"Hoor jij ook bij 3-V?", vroeg Katena aan de stalknecht, en ze wees daarbij op het kleine blauwkleurige ronde metalen plaatje, dat aan een zilveren ketting om zijn hals hing.

De jongen keek haar zowel verbaasd als wantrouwend aan: "Wat weet jij daarvan?"

Katena dacht even na: "Die medaille hoort toch bij 3-V? Of niet soms?"

"Ja," gaf aarzelend hij toe, "die hoort inderdaad bij 3-V."

"Je schaamt je er toch niet voor, of wel?"

"Nee natuurlijk niet. Maar sommige mensen zijn nogal tegen 3-V. Er worden de meest vreemde dingen beweerd over 3-V."

Katena werd nieuwsgierig: "Vertel er eens iets over.", vroeg ze hem.

"Oké.", gaf de jongen toe, "Wat weet je er eigenlijk van?"

"Eh op die medaille staan drie vogels op een blauwe achtergrond. Die vogels lijken op 3 V's, vandaar die naam. En die V's staan voor eh vrede, vrijheid en eh nog iets."

"Verdieping.", vulde de stalknecht haar aan.

"Inderdaad." zei Katena, "Eh ... wat betekent dat eigenlijk, verdieping?"

De jongen ging even verder met borstelen, voordat hij antwoord gaf. Zijn gezicht stond ernstig toen hij eindelijk antwoord gaf: "De meeste mensen weten niet echt goed wat ze werkelijk kunnen. Je zou kunnen zeggen, dat ze zichzelf niet zo erg goed kennen. De mensen van 3-V hebben een manier bedacht, waardoor je jezelf echt gaat leren kennen. En dat noemen ze verdieping. Door verdieping ga je ontdekken, dat je alles kan, als je maar wilt. Je kunt dan soms zelfs gebruik maken van de krachten in het heelal."

"Maar hoe dan?", vroeg Katena wat ongelovig.

"Ik weet het ook niet precies, maar het heeft met verdieping te maken. Weet je wat? Ga gewoon een keer

mee naar een bijeenkomst van 3-V. Dan kun je het aan een van de leraren vragen. Oké?"

Katena moest het antwoord schuldig blijven, want op dat moment ging de staldeur open en kwam haar vader binnen. Zo te zien kwam hij rechtstreeks uit zijn werk, want onder zijn ene arm droeg hij een aktetas en in de andere hand hield hij een stapel papieren vast.

"Ik hoorde stemmen, dus ik ging maar 'ns kijken.", zei hij met luide stem, "Ga je mee naar binnen Katena?"

"Dag pa.", begroette Katena haar vader, terwijl ze naar hem toeliep, "Wat bent u vroeg thuis."

Samen verlieten ze de stallen, en gingen ze in de richting van het grote huis. Katena kon niet in de toekomst kijken, maar ze zag de problemen nu toch wel heel duidelijk op haar afkomen. Als haar moeder haar nu zou zien, zouden de poppen pas goed aan het dansen zijn. Haar vader praatte intussen honderduit. Ze waren bij de keuken aangekomen, waar vanuit heerlijke geuren de tuin indreven. "Hmmm ...", zei haar vader, "Dat ruikt beslist niet slecht."

Katena mompelde een onduidelijk antwoord, want door de bewasemde ramen herkende ze vrijwel meteen de vage omtrekken van haar moeder, die naast de kok stond. Ze moest hier weg zien te komen. Binnen enkele seconden zou haar vader de deur openen, en zou haar moeder haar zien!

"Paps, ik moet nog even naar", probeerde ze nog, maar het was al te laat.

De deur ging open en haar moeder staarde haar aan.

"Dag schat. Ik ben extra vroeg vandaag. Ik dacht", begon haar vader uitbundig.

Maar toen hij zag hoe zijn vrouw naar Katena stond te staren, en vervolgens zag hoe Katena schuldig stond te kijken, kreeg hij het vermoeden dat er iets niet in de haak was. En toen sprak haar moeder de onvermijdelijke woorden uit:

"Naar je kamer, Katena. En je hoeft voorlopig niet naar beneden te komen."

"Wat", begon Katena's vader.

Katena hoorde het antwoord van haar moeder niet. Met een gebogen hoofd verliet zij de keuken, nagestaard door haar ouders en het bedienend personeel. Ze voelde zich vernederd, boos en belachelijk tegelijk.

Die nacht lag Katena in bed te woelen. De gebeurtenissen van de afgelopen dag hielden haar wakker. Na haar afgang in de keuken had Katena haar ouders niet meer gezien. Tegen de avond had het kamermeisje haar een blad met avondeten gebracht; Katena had het eten nauwelijks aangeraakt. Net zomin als haar geschiedenisboek had het haar belangstelling niet. En nu lag ze al uren in bed te draaien. Allerlei gedachten tolden door haar hoofd. Ze kwamen en gingen als golven op het strand. Maar één gedachte bleef aanwezig, en werd in de loop der uren alleen maar versterkt: Katena zou van huis weglopen. Weg van haar moeder en al het gezeur! Hoe en wanneer wist ze nog niet, maar ze zou weglopen! Dat stond voor haar vast.

Hoofdstuk 3 - Op weg naar Jessimat

Een harde noordoostelijke wind blies over de hoogvlakte van Gilissi en joeg de regenwolken met hoge snelheid in de richting van Kaligron. In de relatief warme lucht van de vallei lieten de verzadigde wolken nu al twee dagen achter elkaar met grote regelmaat hun natte lading los. De straten van Jessimat stonden op veel plaatsen blank. De verouderde riolering kon de enorme toevloed van regenwater allang niet meer verwerken. Sommige mensen probeerden met behulp van zandzakken en houten schotten het stijgende water een halt toe te roepen. Anderen leken zich te hebben neergelegd bij hetgeen -in hun ogen- onvermijdelijk was. Ze wachtten berustend op de dingen die ongetwijfeld komen zouden.

Juro stond in het portiek van het vervallen Stadstheater van Jessimat. Het gebouw was al geruime tijd gesloten wegens gebrek aan belangstelling. De inwoners van Jessimat liepen de deuren van het theater niet bepaald plat; ze konden hun goede geld wel voor andere dingen gebruiken. Achter het glas hingen nog enkele aanplakbiljetten van oude voorstellingen. Juro keek er naar zonder al te veel belangstelling. CIRCUS GLITORAK stond op een van de posters te lezen. Clownsgezichten en leeuwenkoppen hadden de mensen naar de voorstelling moeten trekken. Juro vroeg zich af hoeveel mensen de voorstelling gezien hadden. Hij zou het antwoord nooit weten. Aan de andere kant hing een blauw gekleurd aanplakbiljet, met drie vliegende vogels erop afgebeeld. BIJEENKOMST VAN 3-V stond onderaan het papier te lezen. Juro had nog nooit van die theatergroep gehoord; misschien was het wel een politieke partij of zoiets. Nou, dan zou de belangstelling vast niet groot geweest zijn. Politiek was iets, waar maar weinig mensen in deze streek enthousiast voor werden.

Jafat zei altijd, dat politiek niets was voor eerlijke mensen.

De gedachte aan Jafat bracht bij Juro opeens weer een hoop herinneringen terug. Na het overlijden van zijn pleegvader was hij een tijdje bij de burens gebleven. Zij hadden hem opgevangen, alsof hij hun eigen zoon was. Het huisje van Jafat was -via een tussenhandelaar- voor een idioot laag bedrag verkocht aan een onbekende koper. Het was de enige belangstellende geweest. De buurman had alles naar beste weten geregeld, maar na aftrek van de kosten bleef er nog maar weinig geld over. En hoewel ze er nooit openlijk met hem over spraken, merkte Juro na verloop van tijd, dat de buurman en zijn vrouw moeite hadden de eindjes financieel aan elkaar te knopen.

En al die tijd groeide er een plan in zijn hoofd. Het was begonnen als een piepklein zaadje, maar allengs begon het steeds groter te worden. Mocht hij eerst nog twijfel gevoeld hebben, precies 5 weken na de dood van Jafat viel de beslissing. Ze zaten met zijn drieën aan tafel en aten een eenvoudige broodmaaltijd. Het eten was nooit overdadig, maar er was altijd voldoende geweest.

"Morgen verkoop ik de koperen kandelaar.", zei de buurman tussen twee happen door.

Juro zag dat zijn vrouw schrok, maar ze zei niets.

"Ik denk dat ik er een goede prijs voor krijg.", ging de man verder.

Zijn vrouw bleef zwijgend naar haar bord kijken.

"Ik vertrek morgen naar Jessimat.", flapte Juro er opeens uit. "Van daaruit probeer ik in Bridoor te komen."

Op de gezichten van de anderen stond verbazing te lezen.

"Wat ga je daar doen?", vroeg de buurvrouw zachtjes.

Juro haalde zijn schouders op: "Ik zie wel."

"Maar je kunt hier toch blijven.", protesteerde ze niet erg overtuigend.

"Nee, ik ga weg.", zei Juro heel beslist.

"Weet je het zeker?".